

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้สังคมของโลกเราถูกเรียกชื่อว่าเป็นสังคมของโลกไร้พรมแดน (Globalization) เป็นยุคสมัยที่ประชากรของโลกต้องเปิดพรมแดนทะลุถึงกันในเรื่องการคมนาคมโดยเฉพาะเรื่องข่าวสารต่าง ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในมุมหนึ่งของโลกสามารถจะรู้ข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นได้ภายในไม่กี่นาทีด้วยเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัย สื่อที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีอย่างรวดเร็วก็คือ ภาษา แต่ภาษาที่เป็นสื่อในการสร้างความเข้าใจให้แกกันและกันของประชาคมของโลกนั้นมีอยู่มากมาย ประชากรของโลกในประเทศหนึ่งไม่สามารถจะสื่อให้ประชากรของอีกประเทศหนึ่งเข้าใจได้ด้วยภาษาของตนเอง ดังนั้นประชากรของโลกในปัจจุบันนี้นอกจากจะเรียนรู้ภาษาประจำชาติของตนเองแล้วยังจะต้องเรียนรู้ภาษาที่สองอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อนำไปเป็นภาษากลางที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศให้เข้าใจกันได้และเพื่อประโยชน์ในการติดต่อ ในการประกอบอาชีพอีกด้วย

พรชูลี อาชาอรุ่ง (2541 : 30) ได้อธิบายไว้ว่ารากฐานของการศึกษาเรื่อง การเรียนสองภาษามาจากการที่ผู้เรียนอยากจะเรียนรู้วิชาหลาย ๆ ศาสตร์ และการสอนภาษาหลาย ๆ ศาสตร์ในเชิงปฏิบัติ ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา มนุษยวิทยา และสังคมวิทยา การปฏิบัติการสอนนั้นแบ่งออกได้หลายประเภท คือ 1. การสอนภาษาต่างประเทศ เช่น การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย 2. การสอนภาษาที่สอง เช่น การสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ลี้ภัยเข้าไปอยู่ประเทศสหรัฐอเมริกาหรือในส่วนต่าง ๆ ของโลกเพื่อการสังคม การพาณิชย์ 3. การสอนภาษาคู่ (Bilingual Language) แก่พลเมืองที่เป็นอาณานิคม

กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ, 2525) ได้กำหนดให้เลือกภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อใช้สอนในประเทศไทย โดยกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษาเานาชาติ (International Language) เป็นภาษาที่ใช้ศึกษาอย่างกว้างขวางใน วงการการศึกษา การธุรกิจ การ

ท่องเที่ยว การเมือง การคมนาคม และการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ นักเรียน นักศึกษาในสถาบันต่าง ๆ มีความ จำเป็นจะต้องเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะ ศึกษาในระดับสูงต่อไป และเป็นการเตรียมตัวไปประกอบอาชีพในอนาคต เพราะสังคม ของโลกปัจจุบันนี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางการ ติดต่อสื่อสาร นอกจากนั้น ภาษา ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาการใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพของตนเองอีกด้วย เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษขอแนะนำเสนอ ดังนี้

1. ความสำคัญของการอ่าน

โดยทั่วไปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความ สามารถทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ 1. ทักษะการฟัง 2. ทักษะการพูด 3. ทักษะการ อ่าน 4. ทักษะการเขียน จากทักษะทั้ง 4 นี้ อุษา กาญจนสถิต (2524 : 278 - 280) ได้สำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงธุรกิจ ซึ่งเป็นการศึกษาระดับ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรทั้งในสภาพที่เป็นจริงและที่เป็นความ ต้องการของหน่วยงาน รวมทั้งศึกษาวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาอังกฤษในเรื่อง ฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ผลการวิจัยปรากฏว่า หน่วยงานต่าง ๆ ในวงธุรกิจมีความ ต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก ที่สุด คือ ทักษะการอ่าน

ในวงการเรียนการสอน การอ่านยังเป็นทักษะซึ่งผู้เรียนใช้มากที่สุดในเวลา เรียนอีกด้วย ในการเรียนการอ่านนั้นยิ่งนักเรียนในระดับสูงขึ้นตั้งแต่ระดับมัธยมขึ้นไป ถึงระดับ อุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องใช้มากยิ่งขึ้น เพราะในการศึกษาที่ยิ่งสูงขึ้นความ สำคัญของการอ่าน ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น จะเห็นได้จากตารางศึกษาอัตราส่วนของการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน นั้น Finocchiaro (1964) ได้ให้อัตราส่วนในการสอนทักษะทั้ง 4 ไว้ดังนี้

ระดับประถม	การฟัง	40 %	การอ่าน	15 %
	การพูด	40 %	การเขียน	5 %
ระดับมัธยมต้น	การฟังและการพูด	40 %	การอ่าน	40 %
	การเขียน	20 %		
ระดับมัธยมปลาย	การฟังและการพูด	40 %	การอ่าน	40 %
	การเขียน	20 %		

จากอัตราส่วนการสอนทักษะทั้ง 4 นี้ อาจสรุปได้ว่า ยิ่งศึกษาในระดับสูงขึ้นเท่าไร การศึกษาการอ่านก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น แสดงว่าเมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้น ความต้องการและความจำเป็นในการอ่าน ก็ยิ่งเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้น

การอ่านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้น คาร์เรลล์ (Carroll, 1988:1) ได้ให้ความเห็นว่า การเรียนภาษาที่สองหรือเรียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาจำนวนมากแล้ว การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้ง 4 ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในระดับที่ต้องใช้ความรู้สูงขึ้นไปนั้น ความสามารถในการอ่านเร็วและความเข้าใจดีพอสมควรนับว่ามีความสำคัญเทียบเท่ากับทักษะการพูด สำหรับการเรียนการสอนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ เพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการโดยเฉพาะสถาบันการศึกษาระดับสูง มหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยข้อมูลเอกสารทางวิชาการที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษแล้ว การอ่านยังมีความสำคัญมาก เพราะหาก ผู้เรียนไม่มีความสามารถในการอ่านอย่างเพียงพอแล้ว จะไม่สามารถก้าวขึ้นไปถึงระดับที่ ประสบความสำเร็จในการศึกษาได้

คูเปอร์ (Cooper, 1984:134) ได้พบว่า การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น สาเหตุของการอ่านไม่เก่งเพราะมีความรู้เรื่องศัพท์น้อย จึงไปมัวเอาใจใส่แต่แค่ระดับของคำโดยไม่รู้จักการใช้ข้อความในบริบทมาช่วยในการตีความด้วย หากจะช่วยให้นักเรียนเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการเข้าใจได้บ้าง ก็ควรจะมีการสอนให้รู้จักการเดาโดยใช้บริบทช่วยเพื่อจะทำให้ผู้เรียนอ่านเข้าใจได้บ้าง เสงี่ยม โดร์ตัน (2524) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านว่าการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ การอ่านช่วยให้มนุษย์ฉลาด สามารถเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนามนุษย์ทั้งทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม การอ่านจึงเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะปัจจุบันนี้มีตำราเป็นภาษาอังกฤษซึ่งจำเป็นต้องอ่านให้ เข้าใจได้เพื่อจะเป็นเครื่องมือเพิ่มพูนความรู้ให้มากให้ทันเหตุการณ์ของโลก

การอ่านเป็นทักษะที่นับว่าสำคัญที่สุดในบรรดาทั้ง 4 ทักษะ ในขบวนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนจะได้นำทักษะการอ่านไปใช้อ่านตำราวิชาการที่ตรงกับศาสตร์ของตนเอง เป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเองให้มากยิ่งขึ้น เพื่อความสำเร็จในการศึกษาระดับสูงต่อไป

2. สภาพการสอนอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทย

สภาพการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในประเทศไทย จากการศึกษาค้นคว้าของ พิมพา นาคสุข (2527) และ สิริพร บุญญานันต์ (2531) ได้พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่ได้มีวุฒิการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง และยังมีครูผู้สอนบางคนไม่ได้เข้าอบรมการสอนมา กิจกรรมการสอนของครูจึงเคยชินกับการสอนอ่าน แบบแปล และการท่องศัพท์ เนื่องจากครูไม่มั่นใจในการจัดกิจกรรมการอ่านที่เหมาะสมให้กับนักเรียน สมุณฑา วิสุทธิญาณ (2531:80-82) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับกลไก ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถในด้านการอ่านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับกลไก ตามเกณฑ์ระดับนี้นับว่าอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

สภาพการสอนอ่านของโรงเรียนระดับประถมยังขาดการพัฒนาการ เป็นการสอนอ่านที่ไม่มีหลักเกณฑ์และรูปแบบที่เหมาะสมกับการพัฒนาการอ่านให้กับนักเรียน ส่วนการสอนการอ่านในระดับมัธยมนั้นมีผู้ทำการวิจัยพบว่ายังอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ เนื่องจาก ไม่มีรูปแบบการสอนอ่านเพื่อพัฒนาการอ่านที่เหมาะสมให้กับนักเรียนเช่นกัน

สถาบันการศึกษาโดยเฉพาะสถาบันราชภัฏ (พ.ร.บ. ปี 2538) ซึ่งมีพันธกิจที่จะต้องผลิตนักศึกษาให้ไปเป็นครูผู้สอนแก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนั้น อาจารย์ในภาคภาษาต่างประเทศต้องสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ ด้วยการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันราชภัฏซึ่งยังใช้หลักสูตรวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2530 สาขาวิชาการศึกษา และหลักสูตรวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2528 ฉบับปรับปรุง 2531 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสาขาวิชาศิลปศาสตร์ ได้จัดรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 รายวิชา ให้เลือกเรียนในกลุ่มภาษาและสื่อสาร กลุ่มย่อยที่ 2 ในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป กำหนดให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนหรือไม่เลือกเรียนก็ได้ เพราะมีรายวิชาภาษาต่างประเทศอื่นหรือรายวิชาภาษาไทยในกลุ่มย่อยที่ 1 ให้เลือกเรียนแทน แต่ในทางปฏิบัติสถาบันจะจัดรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาษาต่างประเทศให้เลือกเรียนหรือบังคับให้เลือกเรียน ดังนั้น นักศึกษาที่เข้ามาเรียนในวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันคือสถาบันราชภัฏ จะได้เรียนภาษาอังกฤษตามรายวิชาตั้งแต่ 1-2 รายวิชาดังนี้

1. การอ่านทั่วไป (Reading for General Purposes) 2 หน่วยกิต
2. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 (Communicative English 1)
2 หน่วยกิต
3. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 (Communicative English 2)
2 หน่วยกิต

โอกาสในการเลือกเรียนนั้นแทบไม่มี เพราะทุกคนใน 3 คณะ ถูกกำหนดให้เรียนการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไปหมด ส่วนคณะวิชาการศึกษาให้เลือกเรียนเพิ่มอีก 1 วิชา คือ Communicative English 1 เหตุที่สถาบันราชภัฏได้กำหนดให้นักศึกษาทุกคนเรียนวิชา Reading for General Purposes เพราะเห็นว่าในยุคสังคมของโลกปัจจุบันทุกคนควรมีพื้นฐานการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อจะมีทักษะการอ่านไว้เป็นการเตรียมตัวจะไปประกอบอาชีพ และการติดต่อกับสังคมของโลกหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว

การอ่านจึงจัดได้ว่าเป็นวิชาที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะสถาบันราชภัฏ นักศึกษาที่เข้าเรียนในสถาบันแห่งนี้ ถึงแม้ว่าจะมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ดีหรือไม่ดีมาอย่างไร ทุกคนจะต้องผ่านการเรียนวิชา Reading for General Purposes เพราะเป็นวิชาการอ่านทั่วไปที่กำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับการนำไปใช้กับชีวิตประจำวัน

ดังนั้น การสอนภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาทุกวิชาเอก โดยเน้นการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเรียน และต่อมากลายเป็นวิชาบังคับเลือก เพื่อให้นักศึกษามีทักษะเบื้องต้นในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยเองเป็นอาจารย์ในภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลายวิชา รวมทั้ง Eng. 1550103: Reading English for General Purposes ซึ่งเป็นวิชาการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป ในการสอนการอ่านทั่วไปในปีที่ผ่านมาจะนำผลการเรียนการสอนมาแสดงให้เห็นดังนี้

สำนักส่งเสริมวิชาการ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

การวัดผลการศึกษาประจำภาคเรียนที่ 1/2540 และ 2/2540 วิชาการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป (Eng. 1550103 Reading English for General Purpose) สรุปผลโดย นายสุเมธ แสงนาทร อาจารย์ผู้สอน รับรองผลโดย ผศ.วัลภา ศศิวิมล ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการ

Eng. 1550103

Reading English for Specelie Purposes

ปีการศึกษา	วิชาเอก	A	B	C	D	E	จำนวน	คะแนนสูงสุด 100	คะแนนต่ำสุด	เฉลี่ย
2/2540	การประถมศึกษา	-	3	25	19	-	47	76	52	64
2/2540	นิเทศศาสตร์	3	17	21	5	-	46	82	50	66
2/2541	เทคโนโลยีอุตสาหกรรม (การผลิต)	-	3	17	26	5	51	75	39	57
รวมทั้งหมด/ค่าเฉลี่ยรวม		3	23	63	50	5	144	77	47	62

Grading คะแนนเต็ม 100 คะแนน :	80-100 = A
	70-79 = B
	60-69 = C
	50-59 = D
	0-49 = E

เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนแล้ว กลุ่มนิเทศศาสตร์จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด (66 คะแนน) กลุ่มที่ได้ค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ กลุ่มเทคโนโลยีอุตสาหกรรม (57 คะแนน)

กลุ่มที่ได้ค่าคะแนนระดับ D มากที่สุด คือ เอกเทคโนโลยีอุตสาหกรรม รองลงมาคือ เอกประถมศึกษา และน้อยที่สุด คือ เอกนิเทศศาสตร์ 26:19:5 ตามลำดับ

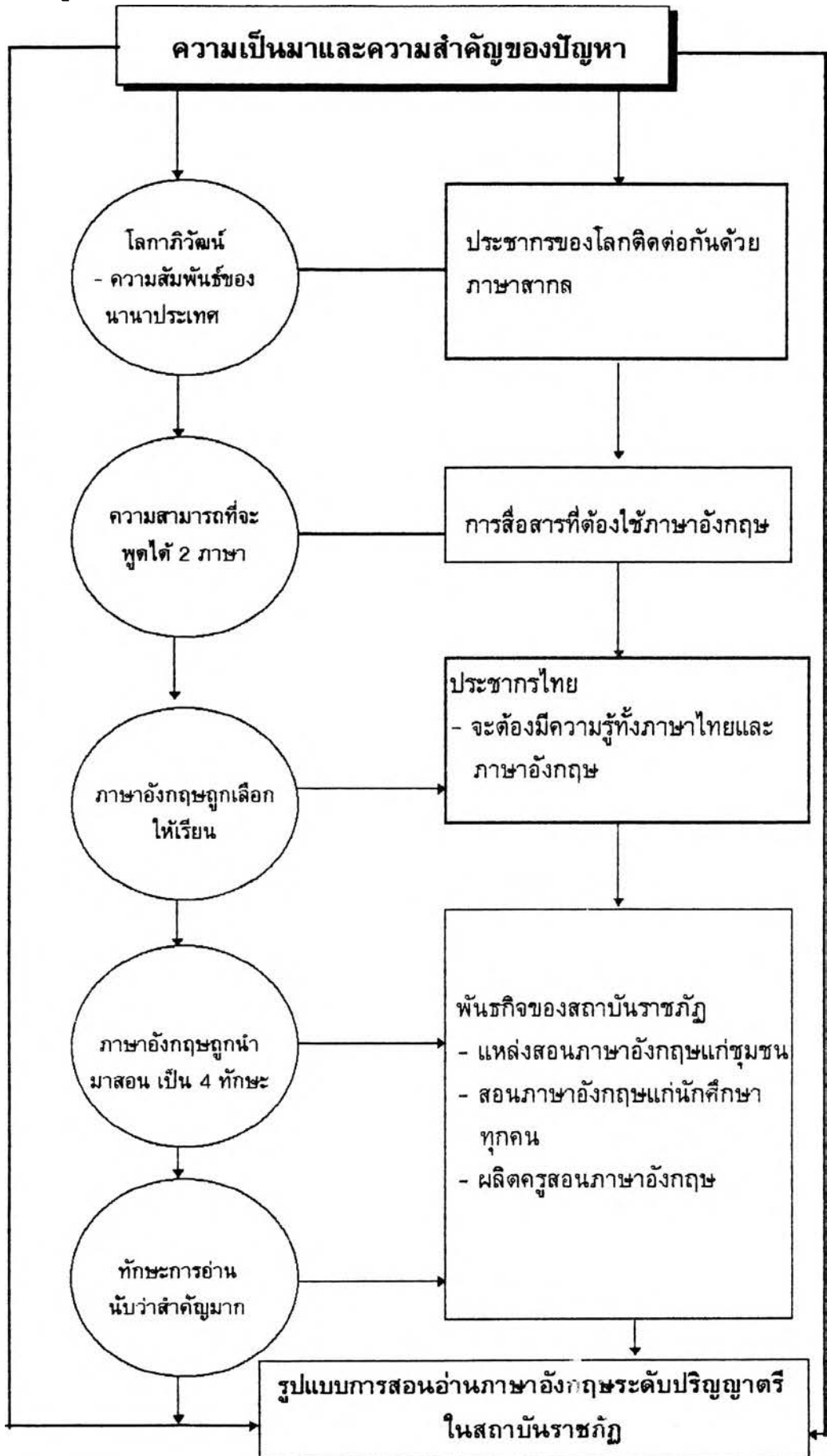
กลุ่มที่ได้ค่าคะแนนระดับ E มีอยู่กลุ่มเดียวคือเอกเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มีจำนวน 5 คน

จากประสบการณ์การสอนอ่านภาษาอังกฤษมาหลายปีในสถาบันราชภัฏ ถ้าเป็นการสอนกลุ่มนักศึกษาที่เป็นวิชาเอกภาษาอังกฤษ ผลการเรียนในรายวิชาการอ่านทั่วไปจะค่อนข้างดีโดยเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาเอกอื่น ๆ เช่น เอกนิเทศศาสตร์ เอกการจัดการ และเอกบริหารธุรกิจ แต่ถ้าเป็นกลุ่มของวิชาเอกปฐมวัย เอกประถมศึกษา เอกเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เอกภาษาไทย ซึ่งนอกเหนือไปจากเอกวิชาภาษาอังกฤษ ผลการเรียนที่ออกมาจะค่อนข้างต่ำหรือต่ำมาก ดังตารางที่นำมาแสดงให้เห็นนี้

เมื่อสถานการณ์การเรียนการสอนวิชาการอ่านทั่วไปเป็นเช่นนี้ จะเป็นผลกระทบทำให้การเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาอื่น ๆ หรือเรียนรายวิชาอื่น ๆ ที่ต้องมีการอ่านภาษาอังกฤษประกอบไม่ได้ไปด้วย เนื่องจากพื้นฐานการอ่านภาษาอังกฤษไม่ดี และจะเป็นผลทำให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพไม่ดีพอ เพราะนักศึกษาเหล่านั้นจะต้องไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปและจะต้องไปประกอบอาชีพในโอกาสต่อไป ถ้าไม่มีพื้นฐานการอ่านภาษาอังกฤษแล้วจะเป็นเหตุให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างรูปแบบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสอนการอ่านแก่นักศึกษา โดยเน้นรูปแบบเพื่อใช้สอนนักศึกษาที่ไม่ใช่เอกวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการเรียนที่แสดงให้เห็นจากตารางนี้จะเกิดขึ้นเสมอกับนักศึกษาที่ไม่ใช่เอกวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากการสอนยังใช้เอกสารประกอบการสอนเดิมอยู่ และใช้เนื้อหาเดิมติดต่อกันมานาน กิจกรรมการสอนในชั้นและอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนก็เป็นเช่นปีที่ผ่านมา ผลการเรียนของนักศึกษาที่ออกมาจึงไม่ต่างไปจากปีที่ผ่านมาดังนั้น ผู้เขียนจึงเกิดความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงรูปแบบตำราและเนื้อหาให้เหมาะกับผู้เรียนซึ่งมีพื้นฐานการอ่านค่อนข้างอ่อน โดยนำมาใช้สอนให้กับนักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากวิชาเอกภาษาอังกฤษ เรียกว่า “รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับ ปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏ”

แผนภูมิที่ 1 แสดงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สังเคราะห์แนวทางการคิด ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
2. พัฒนาและนำเสนอรูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการอ่านนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบและทฤษฎีของนักการศึกษามาแล้วหลายท่าน ดังจะได้นำเสนอดังต่อไปนี้

1. กรอบแนวคิดและทฤษฎีการอ่าน
2. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับผู้สอน
3. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียน
4. การบูรณาการทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาการอ่าน

1. กรอบแนวคิดและทฤษฎีการอ่าน

ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษนั้น ได้มีนักปรัชญาและนักการศึกษาจำนวนหลายท่านให้ข้อคิดและทฤษฎีการอ่านไว้ดังจะได้นำมาเสนอดังต่อไปนี้

แอนเดอร์สัน และคณะ (Anderson and Others, 1985:7) ได้กล่าวไว้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นขบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ คือผู้อ่านต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกัน เช่น เรื่องตัวอักษร (Graphonemic) โครงสร้างของภาษา (Syntactic) และความหมายในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่อง กับความรู้เดิมของผู้อ่าน เพื่อช่วยสร้างสมมุติฐานเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่าน และสามารถทำนาย ตลอดจนอนุมานข้อมูลจากการอ่านได้

คอลลาฮัน กับคลาร์ค (Callahan and Clark, 1998: 281) ได้จำแนกระดับของความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจรายละเอียด (Reading the Lines) เป็นการอ่านจับใจความถึงรายละเอียดของเนื้อหาที่อ่าน หรือความเห็นโดยตรงของผู้เขียนที่ปรากฏในเนื้อหา

2. ความเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความ (Reading Between the Lines) เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียนซึ่งผู้อ่านต้องใช้ความคิดและประสบการณ์ของตนในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วย

3. ความเข้าใจในระดับสรุปความ (Reading Beyond the Lines) เป็นการอ่านเพื่อสรุปสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้โดยตรงในเนื้อหาที่อ่าน

คาซาเนฟ (Casanave, 1987:2-3) โดยสรุปถึงทักษะที่สำคัญในการอ่านนั้นประกอบด้วย

1. ทักษะในการถอดรหัส (Decoding Skill)

2. ความเหมาะสมของบทอ่าน ซึ่งหมายถึง บทที่อ่านที่เขียนขึ้นโดยใช้ไวยากรณ์ที่ผู้อ่านคุ้นเคย

เดอริชองท์ (Dechant, 1981:175-176) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นความสามารถที่ซับซ้อน ผู้ที่อ่านได้เข้าใจนั้นต้องประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. เข้าใจคำและสามารถเลือกความหมายของคำที่ถูกต้องตามบริบทที่อ่านนั้นได้

2. เข้าใจในบริบท และสามารถเชื่อมโยงบริบทเข้ากับประสบการณ์ของตนให้เข้ากับเรื่องที่อ่านได้

3. เข้าใจความหมายของใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจประโยคเข้าใจย่อหน้า และเข้าใจแต่ละตอนได้

4. สามารถตอบคำถามของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ เช่น ใจความหลัก (Main Idea) คืออะไร ข้อความที่เป็นรายละเอียดอยู่ตรงไหน ลำดับเหตุการณ์ได้ แสดงความสัมพันธ์ทั้งเรื่องที่อ่านได้ บอกเหตุและผล ทั้งบอกความขัดแย้งได้ และยังสามารถนำมาเปรียบเทียบได้

5. สามารถตอบคำถามที่ต้องวิเคราะห์และสังเคราะห์จากเรื่องที่อ่านได้ บอก เหตุผลและความขัดแย้ง จัดหมวดหมู่และบอกรายละเอียดปลีกย่อยที่ปรากฏในเรื่อง เช่น เส้นทาง ระยะทาง เวลา ตำแหน่ง ความคิดเห็นในเรื่องการแก้ปัญหาในเนื้อเรื่อง รวมทั้ง สามารถสรุป และเขียนเค้าโครงของเรื่องที่อ่านได้

6. สามารถลงความเห็นและทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากเรื่องที่อ่านได้

7. สามารถตัดสินคุณค่าสิ่งที่อ่านได้ ได้แก่ การตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ ความ ถูกต้อง ความเหมาะสม ความลำเอียงของผู้เขียน

8. เลือกอ่านเพื่อการเรียนรู้จดจำเรื่องที่อ่าน แล้วบูรณาการเข้ากับ ประสบการณ์ในอดีตของตนเองได้ โดยอาจมีการสรุปเก็บบันทึกข้อมูล มโนทัศน์ของ ผู้อ่าน มีการปรับอัตราความเร็วในการอ่านตามจุดประสงค์ในการอ่าน

9. เลือกอ่านด้วยความชื่นชม สามารถระลึกถึงสิ่งที่อ่านและบอกแนวทางของ เรื่องที่อ่าน และบอกแก่นสารของเรื่องตามความประสงค์ของผู้เขียนได้

ฟินอคเชียโร และซากิโอะ (Finocchiaro and Sako, 1983:131-135) ได้ เสนอแนะทักษะและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. คำศัพท์ (Words) โดยมุ่งให้สามารถรู้และเดาความหมายของคำศัพท์ โดย ใช้ข้อความบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้เข้าใจความหมายได้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท นั้น ๆ

2. ใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (Main Ideas)

3. รายละเอียดในเนื้อหาที่อ่าน (Details)

4. การตีความใจความที่ปรากฏโดยนัย (Speculation)

5. อารมณ์และความรู้สึกและเจตนาอารมณ์ (Opinions)

6. ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประโยคที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง (Sentence Relations)

7. โครงสร้างของประโยค (Structure)

เกรย์ (Gray, 1984:10) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นจะต้องประกอบด้วย กระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

1. การรับรู้คำ (Perception of Words) คือ ผู้อ่านจะต้องรู้จักคำที่ปรากฏในข้อความดีพอที่จะเข้าใจความหมายได้ เช่น การรับรู้รูปร่างขนาด การเชื่อมโยงของตัวอักษร

2. การเข้าใจความคิด (Comprehension of Ideas) คือเมื่อเห็นคำต่าง ๆ ซึ่งประกอบเป็นข้อความ (Sentences) แล้ว ก็เข้าใจความหมายไปตามลำดับ โดยเน้นว่าผู้อ่านจะต้องใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองมาช่วยตีความหมายของคำในข้อความนั้น นอกจากนั้นผู้อ่านยังต้องพิจารณาจุดประสงค์ของผู้เขียน หรือความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้เข้าใจด้วย

3. การแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบความคิด (Reaction of Ideas) คือ ผู้อ่านจะต้องแสดงพฤติกรรมการร่วมไปด้วยในขณะที่อ่าน เช่น คิดคล้อยตามหรือโต้แย้ง และประเมินได้ว่าข้อความนั้นจะยอมรับหรือปฏิเสธด้วยเหตุผลใด โดยอาศัยประสบการณ์เดิมประกอบ อาจเปรียบเทียบหรือแยกแยะความสำคัญของเรื่องได้ หรือพิจารณาข้อเท็จจริงได้

4. การบูรณาการความคิด (Integration of Ideas) คือ ผู้อ่านสามารถนำเอาความคิดจากเรื่องที่อ่านเป็นฐานในการคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่เพื่อนำไปสร้างสรรค์ประโยชน์ใหม่ให้กับตนเองให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้

เฮอร์เบอร์ และคณะ (Herber and Others, 1993:213-216) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจในระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การอ่านในบรรทัด (Reading on the Lines) มีจุดมุ่งหมายเพื่อระบุข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอจากบทอ่าน เพราะบทอ่านนั้นมีข้อมูลเฉพาะอยู่

2. เข้าใจระดับตีความ หมายถึง การอ่านระหว่างบรรทัด (Reading Between Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับตีความนี้เพื่อลงความเห็นอย่างมีเหตุมีผลจากข้อมูลที่นำเสนอในข้อความที่อ่านตามตัวอักษร ผู้อ่านจะพยายามหาสิ่งที่คิดว่าผู้เขียนกล่าว แต่ในระดับตีความนั้น ผู้อ่านต้องพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนกล่าว และสร้างความคิดโดยรอบตามสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวไว้

3. ความเข้าใจในระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) หมายถึง การอ่านนอกเหนือบรรทัด (Reading Beyond the Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับนี้ก็คือ การเชื่อมโยงความรู้เดิมและประสบการณ์เดิม เข้ากับใจความที่ได้จากบทอ่านในระดับตามตัวอักษร ผู้อ่านระบุข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอ ในระดับตีความนั้นผู้อ่านหาแนวคิดจากสิ่งที่ผู้เขียนระบุโดยรวม ส่วนในระดับประยุกต์ ผู้อ่านหาข้อสรุปออกมาจากการเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดของตนกับของผู้เขียน

จอห์นส์ (Johns, 1986:118-140) ได้ระบุว่าทักษะของการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นต้องประกอบไปด้วยความสำคัญ 5 ประการ คือ

1. การหาใจความสำคัญ (Main Ideas) การหาใจความสำคัญในข้อความที่อ่านนั้นต้องใช้หลายทักษะ เช่นทักษะการคิดในระดับสูง ทักษะในเรื่องการใช้ภาษา การตีความกับใจความสำคัญซึ่งอาจจะระบุหรือไม่ได้ระบุอยู่ในข้อความนั้นโดยตรง ซึ่งผู้อ่านจะต้องหาใจความเอง

2. การหาข้อเท็จจริงหรือรายละเอียด (Facts or Details) ข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดอาจเกี่ยวข้องข้องกับการหาใจความสำคัญและจัดว่าเป็นทักษะความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension Skill) ซึ่งถือว่าเป็นทักษะพื้นฐานของความเข้าใจการอ่าน

3. การจัดลำดับ (Sequence) ผู้อ่านมักจะรู้สึกว่าการเล่าเรื่องเป็นเรื่องยาก เพราะต้องมีการลำดับเหตุการณ์ ผู้อ่านต้องเรียงลำดับเหตุการณ์และยังสามารถทำนายได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากเหตุการณ์ที่อ่านนั้น

4. การสรุปและการอ้างอิง (Conclusion and Inferences) การสรุปและการอ้างอิงเป็นทักษะความเข้าใจระดับสูง เมื่อผู้อ่านสรุปความ จะต้องหาใจความสำคัญหาข้อมูลมาสนับสนุนและลำดับเหตุการณ์ในบทที่อ่านได้ การสรุปความนั้นอาจถือได้ว่าเป็นการหาข้อสรุปอย่างมีเหตุผล ต่อมาเมื่อมีการบัญญัติคำว่า การอ้างอิง (Inferences) เพื่อนำมาช่วยในการให้คำจำกัดความของคำว่า การสรุป (Conclusion) การสรุปและการอ้างอิงจึงสามารถนำมาพิจารณาร่วมกัน โดยการใช้คำว่า การสรุปและการสรุปอ้างอิงมีความหมายคล้ายกันในเรื่องของความพยายามของผู้อ่านที่จะทำนายเหตุการณ์อย่างมีเหตุผลโดยยึดข้อมูลที่มีอยู่

5. การประเมินผลและการแสดงกิริยาโต้ตอบ (Evaluation and Reacting) เป็นความสามารถในการอ่านที่นอกเหนือจากบรรทัด (Beyond the Lines) ถือว่าเป็น

ทักษะความเข้าใจในระดับสูง ซึ่งเป็นการอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) ประกอบด้วยความสามารถในการตัดสินใจ การวิเคราะห์หรือการประเมินสิ่งที่อ่าน เช่น การวิเคราะห์ทักษะต่าง ๆ ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงจากความคิดเห็นของผู้เขียน การประเมินความลำเอียงของผู้เขียน (Author's Bias) เป็นต้น ส่วนการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบเป็นการโต้ตอบบนพื้นฐานความรู้ของ ผู้อ่านเอง

เคมปี (Kemp, 1989:139-142) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจำแนก ระดับความเข้าใจในการอ่านเพื่อความเข้าใจจากง่ายไปหายากไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ระดับนี้มุ่งเน้น การอ่านให้ได้รับความคิด และข้อมูลที่ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในข้อความ

2. ระดับความเข้าใจในการเรียบเรียงข้อความ (Reorganization) ระดับนี้ มุ่งเน้นให้ ผู้อ่านวิเคราะห์ สังเคราะห์ และเรียบเรียงความคิด หรือข้อมูลที่ปรากฏอยู่ อย่างชัดเจนในเนื้อความ การสร้างความคิดใหม่ โดยอาจใช้ประโยคของผู้แต่งโดยตรง หรืออาจถอดสารหรือแปลจากประโยคของผู้แต่งโดยใช้ประโยคใหม่แต่ความหมายคงเดิม

3. ระดับความเข้าใจในการสรุปอ้างอิง หรือลงความเห็น (Internal Comprehension) ผู้อ่านจะสรุปอ้างอิงหรือลงความเห็นได้เมื่อใช้ความคิดและข้อมูลที่ ปรากฏในเนื้อความ ใช้ความรู้สึกและประสบการณ์ของเขาในการนึกคิด จินตนาการและ ตั้งสมมุติฐาน โดยทั่วไปแล้วความเข้าใจระดับนี้ต้องการการคิด และจินตนาการที่กว้าง ไกลออกไปจากข้อความที่ปรากฏ

4. ระดับความเข้าใจในการประเมินความ (Evaluation) คือระดับของการ ตัดสินใจเชิงประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยเปรียบเทียบความคิดที่เสนอในเรื่องราวที่อ่านกับ เกณฑ์ภายนอก ซึ่งได้จากผู้เชี่ยวชาญหรืองานเขียนอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ภายใน ซึ่งได้จากประสบการณ์ ความรู้ ค่านิยมของผู้อ่านเอง สิ่งสำคัญของการประเมิน ค่าคือ จะต้องมีการตัดสินใจและเน้นคุณภาพในแง่ความถูกต้อง การยอมรับได้ หรือความ น่าจะเป็นของเหตุการณ์ของสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นตามมา

5. ระดับความเข้าใจอย่างซาบซึ้ง (Appreciation) ความเข้าใจระดับนี้ประกอบด้วย ความเข้าใจในระดับที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผู้อ่านจะมีอารมณ์ความรู้สึกและความมี สุนทรีย์ต่องานเขียนและเทคนิคการเขียน ท่วงทำนอง รูปแบบ หรือโครงสร้างของสิ่งที่อ่าน

แมตเซน (Madsen, 1983:89-92) ได้ประเมินของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าจะต้องประกอบด้วยดังนี้

1. โครงสร้างของประโยค ในระดับนี้ผู้อ่านจะต้องเข้าใจข้อความในประโยค วลีของประโยค โครงสร้างของวลีและโครงสร้างของประโยค พร้อมเข้าใจความหมายของวลี และของประโยคด้วย

2. ใจความที่สำคัญของข้อความที่อ่าน (Main Ideas) และรายละเอียดของใจความ (Details) ความเข้าใจระดับนี้ผู้อ่านจะต้องวิเคราะห์ข้อความนั้นได้ และผู้อ่านจะต้องวิเคราะห์เนื้อเรื่องให้ได้เพียง 1 ประโยค เพื่อจะตั้งชื่อเรื่อง (Topics) ที่อ่านได้

3. ใจความสำคัญของเรื่อง (Main Ideas) ซึ่งปรากฏโดยนัย คือ ไม่ปรากฏโดยตรงในเนื้อเรื่องที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

นัททอลล์ (Nuttall, 1996:188-189) ได้แบ่งระดับของการอ่าน เพื่อความเข้าใจไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุชัดเจนในบทอ่าน

2. ระดับความเข้าใจในการตีความ (Interpretation) คือ ความเข้าใจในการตีความ ข้อเท็จจริงหรือการพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากบทที่อ่าน

3. ระดับความเข้าใจในการอ้างอิง (Inference) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุโดยนัยที่ไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

4. ระดับความเข้าใจในการประเมินค่า (Evaluation) คือ การตัดสินบทที่อ่านว่า ผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใดโดยใช้ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านเอง

5. ระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Personal Response) คือ การที่ผู้อ่านตอบสนองต่อบทอ่าน โดยมีได้คำนึงถึงอิทธิพลของผู้เขียน แต่การตอบสนองนั้นจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏชัดในเรื่องที่อ่าน กล่าวคือ มิได้ตอบสนองแต่ในฐานะผู้อ่าน แต่เป็นการรวมเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้ามาด้วย ดังนั้นอย่างน้อยที่สุด การตอบสนองก็มาจากความเข้าใจในการอ่าน และทัศนะของผู้อ่านที่สามารถอธิบายได้ว่า ทำไมจึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกเช่นนั้น

ฟิลลิปส์ (Phillips, 1984:285-286) ได้กล่าวสรุปถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในเรื่องที่อ่านไว้ 2 ประการ คือ

1. ความรู้ความสามารถด้านภาษา (Language Ability)
2. ความสามารถในการใช้เหตุผลในสิ่งที่อ่าน (Reasonable Ability) คือ ความคิดในการหาเหตุผลจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

สปิโร (Spiro, 1979:118-122) กล่าวว่า การอ่านคือขบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (Bottom-up Process) เป็นขบวนการถอดความหมายของตัวอักษรคำ ซึ่งเป็นหน่วยเล็กที่สุดไปหาหน่วยใหญ่ที่สุด คือระดับประโยค ข้อความทั้งเรื่อง และใช้ความคิด คัดคะเนเรื่องราวบนพื้นฐานของข้อมูลที่ปรากฏบนกระดาษ ส่วนขบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (Top-down Process) เป็นขบวนการคัดคะเนข้อมูลที่ปรากฏเพื่อยืนยันหรือปฏิเสธข้อคัดคะเนนั้น ผู้อ่านที่ชำนาญจะรู้จักใช้กลวิธีสลับเปลี่ยนกระบวนการทั้งสองนี้ตลอดเวลาที่อ่านขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เหมาะสม

เรเกอร์ และ เรเกอร์ (Ragor and Ragor, 1985:162) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 3 ระดับไว้ดังนี้

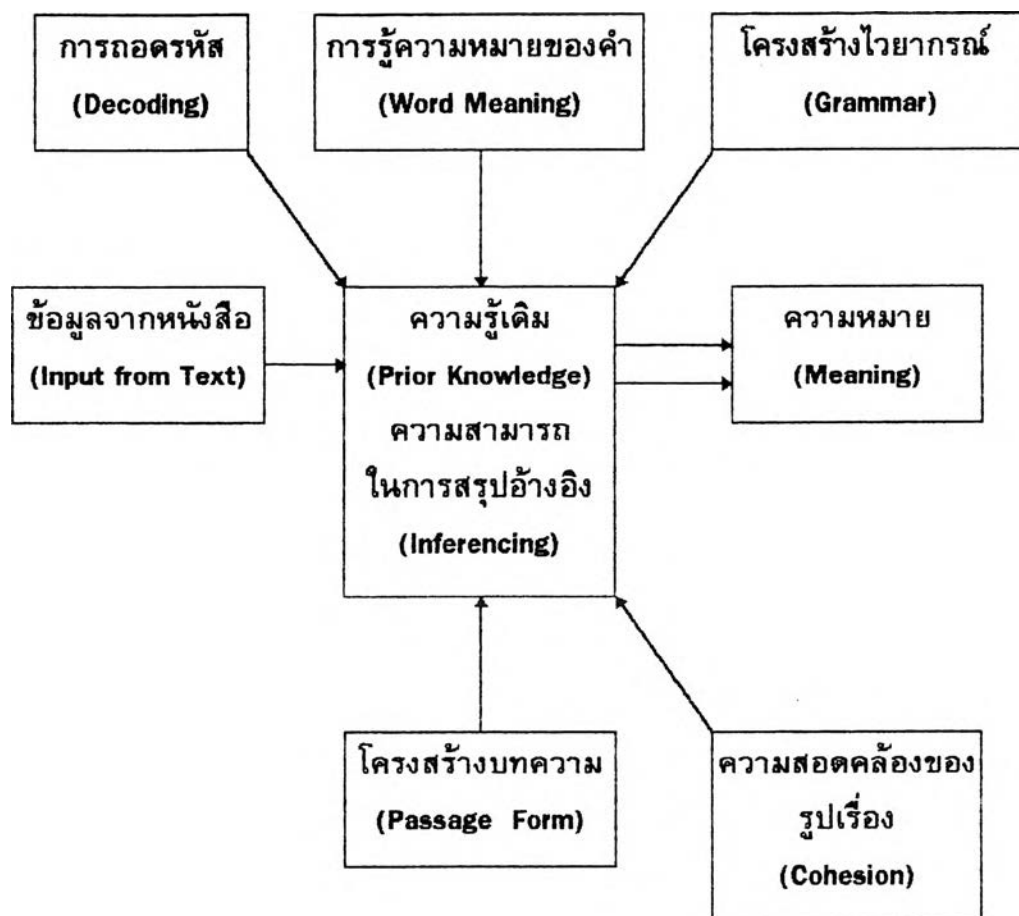
1. ระดับความเข้าใจเชิงวรรณกรรมหรือตามตัวอักษรที่ปรากฏ (Literal Comprehension) คือ ความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำ (Word Meaning) และความคิดเห็นของผู้เขียน
2. ระดับการตีความ (Interpretative Comprehension) คือ ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียน ตลอดจนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์ของตนได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผล และสามารถตีความหมายข้อความทั่วไปได้
3. ระดับการประยุกต์ (Applied Comprehension) ความเข้าใจในระดับนี้ ผู้อ่านสามารถประเมินความคิดของผู้เขียนได้ ไม่ว่าผู้อ่านจะยอมรับหรือปฏิเสธความคิดนั้นก็ตาม และผู้อ่านสามารถนำความคิดเห็นไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

วิลเลียมส์ (Williams, 1986:3-7) ได้กล่าวถึง ความรู้ความสามารถของ ผู้อ่านที่เป็นส่วนประกอบทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จได้ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of Writing System) ด้านการ สะกดคำและการอ่านออกเสียง
2. ความรู้ในเรื่องภาษา (Knowledge of the Language) หมายถึง ความรู้ เกี่ยวกับรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา
3. ความสามารถในการตีความ (Ability in Interpretation) หมายถึง ความ สามารถเข้าใจจุดประสงค์ของข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความต่อเนื่อง กัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
4. ความรู้รอบตัวทั่วไป (Knowledge of the World) ได้แก่ การมีความรู้เหตุ การณ์ปัจจุบัน ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งวัฒนธรรมต่างประเทศ
5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style) ผู้อ่านแต่ละคนมีเหตุผลในการอ่าน และความต้องการในการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้น เมื่อต้องการอ่านผู้อ่านต้องทราบว่าตนกำลังอ่าน อะไร อ่านไปเพื่ออะไรและเลือกการอ่านอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหานั้น

วิลสัน (Wilson, 1983:383) ได้ให้แผนภูมิที่แสดงมโนทัศน์ (Conceptions) ในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงมโนทัศน์ในการอ่านของวิลสัน

แนวความคิดและทฤษฎีการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนักวิชาการ และนักการศึกษาที่เสนอข้อคิดเห็นและแนวปฏิบัติในการอ่านจากตัวอย่างที่นำมาเสนอนี้ สามารถนำเอาความคิดและทฤษฎีเหล่านี้มาบูรณาการเพื่อเป็นองค์ประกอบในการพัฒนาการอ่าน ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่หน่วยที่เล็กไปสู่มหน่วยที่ใหญ่ และจากสิ่งที่ย่างไปสู่สิ่งที่ยาก ตามทฤษฎีจากล่างสู่บน (Bottom-up Process) ของ สปิโร (Spiro, 1979:118-122) ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำ
2. ความสามารถในการอ่านประโยค
3. ความสามารถในการอ่านใจความสำคัญ
4. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจข้อความ
5. ความสามารถในการอ่านเพื่อหารายละเอียด
6. ความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์และวิจารณ์

องค์ประกอบแนวคิดและทฤษฎีเหล่านี้จะเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบของการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีของสถาบันราชภัฏ ซึ่งผู้ทำวิจัยจะนำไปทดลองใช้ต่อไป

2. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับผู้สอน

ผู้สอนเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของการสอนอ่าน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเอาทฤษฎีเกี่ยวกับผู้สอนที่มีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญดังต่อไปนี้

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2528:12-13) ได้กล่าวถึงผู้สอนในระดับอุดมศึกษาว่าการดำเนินการสอนของผู้สอนแต่ละคนนั้น ย่อมมีรูปแบบเฉพาะของตนเอง และมีที่มาด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน ซึ่งอาจมาจาก

1. วิธีการที่ผู้สอนเคยได้เรียนมา ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของรูปแบบการสอนที่สำคัญแหล่งหนึ่ง ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาจำนวนมากจะสอนตามที่เรียนมา และมักเชื่อว่าวิธีการที่เรียนมามักใช้ได้ดี เพราะตนเองก็เรียนมาและประสบความสำเร็จด้วยวิธีดังกล่าว

2. พื้นฐานทางสังคมของผู้สอน ภูมิหลังของผู้สอนมีส่วนในการกำหนดรูปแบบและวิธีสอนเช่นกัน ผู้สอนที่คุ้นเคยกับสภาพชีวิตในเมืองหลวง ย่อมกำหนดกิจกรรมไปในเชิงของการแข่งขันต่อสู้

3. ความนิยมในนักปรัชญา นักปรัชญาหรือกลุ่มของนักปรัชญาย่อมเป็นคำกำหนดรูปแบบของการสอน ผู้สอนที่นิยม Socrates ย่อมเน้นการซักถาม ผู้สอนที่นิยม Paolofare ย่อมเน้นการถกเถียง อภิปราย

4. ความถนัดและความต้องการของผู้สอนเอง บางคนชอบพูด ก็ย่อมใช้การพูดบรรยาย บางคนไม่ชอบพูดก็ให้ผู้เรียนทำอย่างอื่น บางคนชอบความเป็นใหญ่ก็ออกมาทางชมชู้

5. ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์การศึกษา แนวคิด วิธีการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางการศึกษาก็เป็นตัวกำหนดรูปแบบการสอน ผู้สอนที่สนใจในความก้าวหน้าใหม่ ๆ ทางการศึกษา ย่อมปรับปรุงรูปแบบการสอนของตนเองอยู่เสมอ

6. สิ่งแวดล้อมในสถาบันและสังคม ผู้สอนบางคนถูกอิทธิพลของสังคมภายนอกบังคับหรือถูกผู้บริหารบังคับ หรือถูกนิสิตนักศึกษาเรียกร้องที่จะกำหนดรูปแบบของตนเอง ใหม่ ๆ ขึ้นได้

Cruickshank, Bainer and Metcalf, (1995:3) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผู้สอน และมีผลกระทบต่อการศึกษาการสอน ซึ่งจำแนกออกได้ 3 ลักษณะ คือ

1. บุคลิกลักษณะส่วนตัว (Personal Characteristics) ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์ และบุคลิกส่วนตัว

2. ประสบการณ์และการเตรียมตัวในการสอน (Experience and Preparation in Teaching) ได้แก่ ประสบการณ์ในด้านการสอนที่เคยได้รับ ประสบการณ์ด้านรูปแบบการสอนที่ชอบ การเลือกวิธีสอนที่ชอบ ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน และประสบการณ์ด้านวิชาชีพ

3. บริบทหรือสภาพแวดล้อมของการสอน (Context of Teaching) ได้แก่ ประเภทของผู้เรียน ขนาดและลักษณะของห้องเรียน วัสดุอุปกรณ์ เวลาที่ใช้สอน ลักษณะของบทเรียน และความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีสอนที่ดีที่สุด

3. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียน

ผู้เรียนก็เป็นองค์ประกอบของการเรียนการสอนอ่านเช่นกัน ห้องเรียนแต่ละห้องจะประกอบด้วยผู้เรียนที่ต่างกัน ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึง

Cruickshank and Party (1995:3) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนแตกต่างกัน ได้แก่

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม (Socioeconomic Differences) หมายถึง สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน

2. ภูมิหลังทางวัฒนธรรม (Cultural Differences) หมายถึง ภาษา ประเพณี ความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้เรียน

3. เพศ (Gender Differences)

4. ระดับการพัฒนาการ (Developmental Differences) หมายถึง พัฒนาการด้านจิตวิทยา สติปัญญา และศีลธรรม

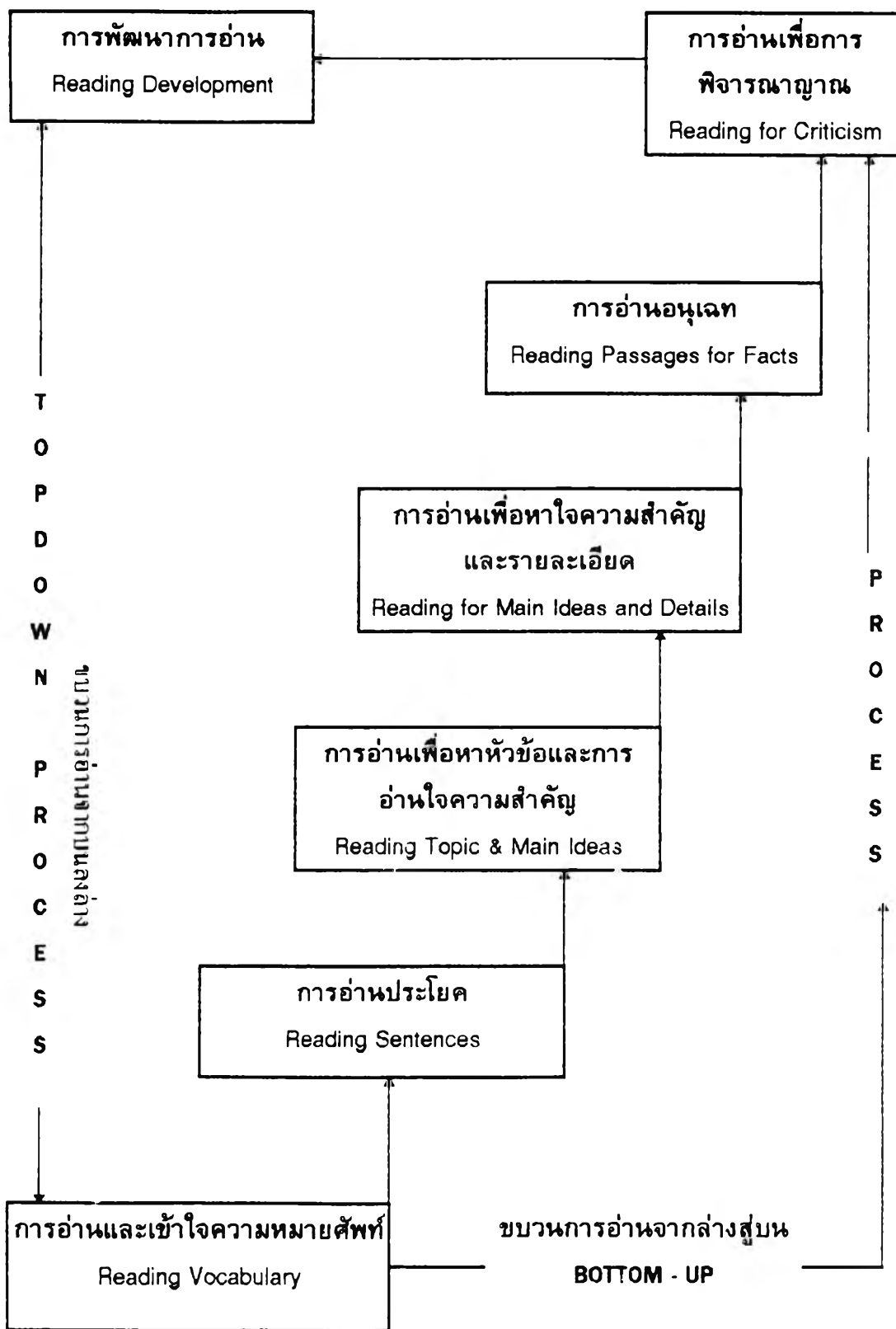
5. แบบการเรียนรู้ (Learning Style Differences) หมายถึง วิธีการเรียน และการเข้ากลุ่มทำงานกับเพื่อน หรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. ความสามารถในการเรียนรู้ (Learning Ability) ขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้เรียน และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้

4. การบูรณาการทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาการอ่าน

จากแนวคิดและทฤษฎีการอ่านที่ได้นำเสนอมานี้ เป็นแบบอย่างที่ทำให้ผู้วิจัยได้เกิดแนวคิดที่จะนำทฤษฎีเหล่านี้มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาการอ่านนั้นควรจะเริ่มต้นจากหน่วยเล็ก ๆ ไปสู่หน่วยใหญ่ Bottom-up Process (Spiro, 1979: 118-122) โดยเริ่มจากการอ่านศัพท์พร้อมทั้งรู้ความหมายศัพท์ก่อน จึงจะเริ่มเข้าใจประโยค การอ่านอนุเจต การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของอนุเจต และการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องยาวจนถึงขั้นเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องจนสามารถวิเคราะห์และวิจารณ์ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเสนอขั้นตอนในการอ่านดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงขั้นตอนของการพัฒนาการอ่าน

แผนภูมิที่ 4

กรอบแนวความคิดในการพัฒนารูปแบบการอ่านภาษาอังกฤษ

จากแนวความคิดและทฤษฎีของนักการศึกษา

1. แนวความคิดในการอ่านคำ (Reading Words)
 แอนเดอร์สัน (Anderson, 1985:7) กล่าวว่า ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในเรื่องความเข้าใจเรื่องตัวอักษรหรือคำศัพท์
 คาซานาฟ (Casanave, 1987:2-3) ทักษะในการอ่านนั้นผู้อ่านจะตอบความรู้ในและทักษะในการถอดรหัส (Decoding skill)
 ส่วนเตอร์ของ (Dechant, 1981:175-176) ได้กล่าวว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นผู้อ่านต้องเข้าใจคำศัพท์เสียก่อน
 ฟินอคเชียโร (Finnocchiaro, 1983:131-135) ผู้อ่านต้องรู้คำศัพท์เพื่อช่วยการอ่าน

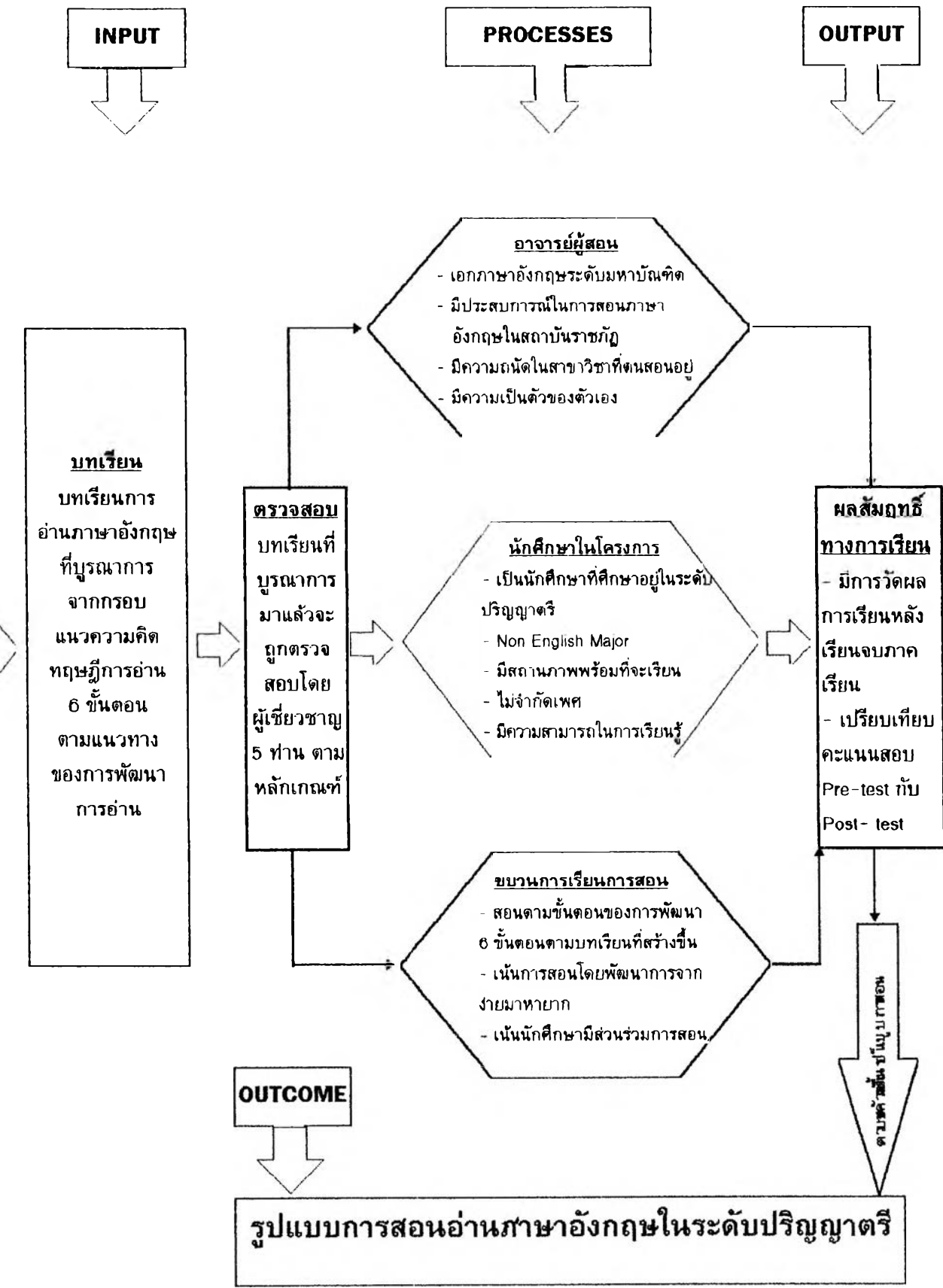
2. แนวคิดในการอ่านประโยค (Reading Sentences)
 เดอร์ชองท์ (Dechant, 1981:175-176) กล่าวว่า ผู้อ่านนั้นจะต้องมีความสามารถในการอ่านประโยคก่อนที่จะอ่าน
 paragraph และเนื้อเรื่องได้
 แมคเซน (Madsen, 1983:89-92) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจโครงสร้างของประโยค
 และตีความในประโยคได้ก่อนที่จะอ่านต่อไป
 วิลเลียมส์ (Williams, 1986:3-7) กล่าวว่า ผู้อ่านจะต้องเข้าใจในประโยคและข้อความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์ระหว่างประโยคใน
 การอ่านเพื่อความเข้าใจ

3. แนวคิดในการอ่านใจความสำคัญ (Reading Topics and Main Ideas)
 จอห์นส์ (John, 1986:118-140) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ทักษะในการหาใจความสำคัญ (Main ideas) มี
 ความสำคัญต่อการอ่านมาก
 แมคเซน (Madsen, 1983:89-92) ได้กล่าวแนะนำว่าในการประเมินว่าผู้อ่านจะเข้าใจการอ่านได้นั้นต้องดูว่าสามารถหา
 ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้หรือไม่
 ฟินอคเชียโร (Finnocchiaro, 1983:131-135) ได้ให้ความคิดเห็นในการอ่านว่าผู้อ่านที่อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องจะต้องหา
 ใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (Main ideas) ได้

4. แนวคิดในการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง (Reading Comprehension)
 คอลลลาฮาน (Callahan, 1988:281) ได้อธิบายไว้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความ
 การอ่านจึงจะถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียน
 เกรย์ (Gray, 1984:10) ได้ให้ข้อเสนอในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความคิดของผู้เขียนไปตามลำดับและ
 ตีความให้ตรงกับความรู้สึกของผู้เขียนได้
 เคมป์ (Kemp, 1989:139-142) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านจะต้องสามารถเรียงความคิด
 และเรียบเรียงข้อความจากข้อมูลที่อ่านได้

5. แนวคิดในการอ่านเพื่อหาข้อเท็จจริงหรือรายละเอียด (Reading for Facts or Details)
 เรเกอร์ (Ragor, 1985:162) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นผู้อ่านจะต้องสามารถประเมินความคิดของ
 ผู้เขียนได้ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธตามความเป็นจริงได้
 นัททอลล์ (Nullall, 1996:188-189) ได้อธิบายไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องสามารถตอบสนองต่อที่อ่าน
 ได้ว่าสามารถแยกแยะความคิดเห็นของผู้เขียนได้ และบอกเหตุผลได้
 จอห์นส์ (Johns, 1986:118-140) ได้ระบุว่าทักษะของการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านต้องสามารถหาข้อเท็จจริงหรือ
 รายละเอียด (Facts of Details) ของเรื่องที่อ่านได้

6. แนวคิดในการอ่านเพื่อวิเคราะห์และวิจารณ์ (Reading for Criticism)
 เคมป์ (Kemp, 1989:139-142) ได้แสดงความคิดเห็นว่าเรื่องที่อ่านกับเหตุการณ์ของสังคมภายนอกตรงกับความเป็น
 จริงหรือไม่ ยอมรับความคิดเห็นนั้นได้หรือไม่
 จอห์นส์ (John, 1986:118-140) ได้ระบุว่า ทักษะของการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบโดยการรู้วิเคราะห์และ
 วิเคราะห์จากข้อความที่อ่านได้ จึงจะถือว่าเข้าใจได้ดี
 เกรย์ (Gray, 1984:10) ได้อธิบายไว้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านจะต้องนำความคิดของผู้เขียนไปประยุกต์กับความ
 รู้เดิมของตนไปสร้างความคิดใหม่อย่างเหมาะสมได้

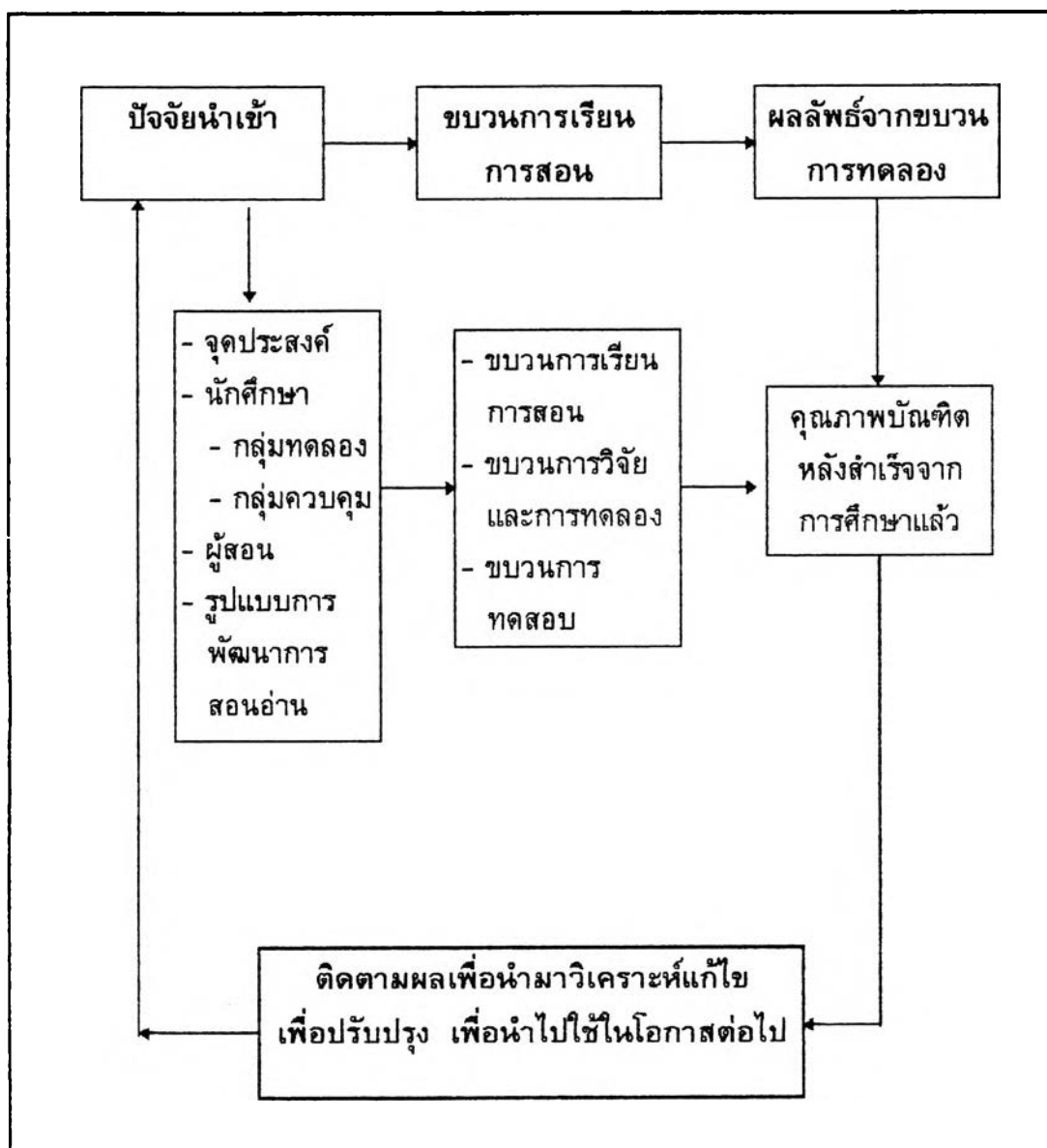
สมมุติฐานการวิจัย

กรอบแนวคิดและทฤษฎีของนักวิจัยรุ่นก่อน และทฤษฎีการอ่านจากนักทฤษฎีที่ได้นำเสนอมานั้น ถือได้ว่าเป็นบรรทัดฐานของแนวคิดในการสร้างรูปแบบขึ้นมาใหม่เพื่อนำไปทดลองสอนการอ่านภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่เอกวิชาภาษาอังกฤษซึ่งคาดว่าจะสามารถพัฒนาการอ่านของนักศึกษาเหล่านั้นให้ดีขึ้นได้ เพราะมีความคาดหวัง ดังนี้

1. ผู้ทำวิจัยสามารถกำหนดกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมได้อย่างเหมาะสมกับกลุ่มวิชาเอกที่เรียน
2. ผู้สอนใช้รูปแบบนี้ไปใช้สอนเองต่อกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้โดยตรง
3. ผู้สอนเคยสอนรายวิชานี้อยู่เสมอ จึงมีโอกาที่จะปรับปรุงแก้ไขการสอนเดิมให้มีบรรยากาศการเรียนการสอนให้เหมาะกับรูปแบบตำราเรียนที่พัฒนาขึ้น
4. คาดว่าผลการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้จะช่วยให้นักศึกษาที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษมีการพัฒนาคุณภาพของการอ่านของตนให้ดีขึ้นกว่าเดิม
5. นักศึกษาที่สำเร็จไปเป็นบัณฑิตจะมีความมั่นใจในความสามารถในการอ่านของตนเป็นอย่างดี และพร้อมที่จะนำทักษะและความรู้ไปประกอบอาชีพได้อย่างมั่นใจ
6. คาดว่ารูปแบบการอ่านที่พัฒนาขึ้นนี้ จะเป็นแบบอย่างที่ดี และนำไปใช้สอนการอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีได้ในสถาบันอุดมศึกษาทั่วไป

“คาดว่ารูปแบบการสอนอ่านที่สร้างขึ้นนี้ เมื่อนำไปใช้สอนแล้วจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่านให้ดีขึ้นได้ และสามารถนำไปสอนการอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏได้”

แผนภูมิที่ 5
แสดงรูปแบบการพัฒนาการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี
ในสถาบันราชภัฏ

ในการวิจัยนั้นจะใช้นักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้ง 2 กลุ่มจะใช้แบบทดสอบแบบ Pretest ก่อนเริ่มการเรียนการสอน และ Posttest หลังการเรียนการสอน จากนั้นน่าจะนำมาเปรียบเทียบกันว่ากลุ่มไหนจะทำคะแนนได้ดีกว่าเดิมเล็กน้อย เพียงใดจากนั้นจะเป็นการสรุปผลว่าการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้จะสามารถช่วยพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนได้ดีกว่ารูปแบบเดิมหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัยขอแยกนำเสนอ ดังนี้

1. รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง ข้อมูลในการวิจัยจะอยู่ในขอบเขตดังต่อไปนี้

1.1 การสร้างรูปแบบการพัฒนาการเรียนการสอน จะเน้นเฉพาะเรื่องการอ่านวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น

1.2 การสร้างรูปแบบการอ่านภาษาอังกฤษ ก็จะบูรณาการมาจากความคิดและทฤษฎีการอ่านจากนักการศึกษาคนก่อน ๆ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

รูปแบบของบทเรียนจะอยู่ในแนวคิด 6 ข้อ ซึ่งโดยแบ่งเป็นบทเรียนต่าง ๆ ได้ดังนี้

- บทที่ 1 การวิเคราะห์ศัพท์จากโดยใช้ Prefixes และ Suffixes
- บทที่ 2 การวิเคราะห์ศัพท์จากคำประสม
- บทที่ 3 การอ่านบทสนทนา
- บทที่ 4 การอ่านเพื่อหาหัวข้อเรื่อง
- บทที่ 5 การอ่านเพื่อหาใจความสำคัญของเรื่อง
- บทที่ 6 การอ่านอนุเฉท
- บทที่ 7 การอ่านเพื่อหารายละเอียดจากเนื้อเรื่อง
- บทที่ 8 การอ่านเพื่อความเข้าใจ
- บทที่ 9 การอ่านเพื่อพิจารณาญาณ
- บทที่ 10 การอ่านข่าว

1.3 การทดลองสอน เมื่อรวบรวมและเรียบเรียงบทเรียนเหล่านี้เป็นตำราขึ้นมาแล้วจะนำไปทดลองสอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยแบ่งประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนเริ่มสอนจะทำการทดสอบ (Pretest) ทั้งสองกลุ่ม จากนั้น กลุ่มทดลองจะสอนด้วยตำราที่พัฒนาขึ้นนี้ กลุ่มควบคุมจะสอนด้วยตำราทั่วไป ใช้เวลาสอน 1 ภาคการศึกษา คือ ระยะเวลา 4 เดือน เมื่อสอนจบเนื้อหาแล้วจะทำการทดสอบหลังการเรียน (Posttest)

1.4 การเปรียบเทียบการทดลอง หลังการทดสอบ Pretest และ Posttest ผ่านไปแล้วจะนำผลการสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ถ้าคะแนน Posttest ของกลุ่มทดลองพัฒนาดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ก็แสดงว่าการใช้ตำราที่สอนการอ่านสามารถพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นได้

2. ประชากร

ประชากรและตัวอย่างในการทดลองของวิจัยนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง มีหลักการเลือกอยู่ในขอบเขต ดังนี้

2.1 เป็นนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับปริญญาตรี เพราะการวิจัยนี้เป็นการวิจัยทดลองโดยกำหนดไว้ว่า จะทดลองนำรูปแบบมาให้นักศึกษาในระดับนี้อ่าน

2.2 ต้องเป็นนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาอังกฤษ เพราะนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษมีปัญหาเกี่ยวกับการอ่านวิชาอ่านทั่วไปน้อย ส่วนวิชาเอกอื่นมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการอ่านมากกว่า และผลการเรียนที่ได้จากการอ่านค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะสร้างรูปแบบเพื่อพัฒนาการสอนอ่านให้กับนักศึกษาวิชาเอกทั่ว ๆ ไป เพื่อจะได้ช่วยให้นักศึกษาเหล่านั้นมีประสิทธิภาพในการอ่านดีกว่าเดิม

2.3 การเลือกประชากรมีหลักเกณฑ์ดังนี้

2.3.1 เลือกจำนวน 80 คน หรือ 2 ห้องเรียน

2.3.2 เลือกนักศึกษาจากวิชาเอกเดียวกัน 2 ห้องเรียน เช่น เอกวิชานิติศาสตร์ 2 ห้องเรียน เอกวิชาประถมศึกษาสามารถเลือกคู่กับเอกวิชาอนุบาลศึกษา หรือวิชาเอกการจัดการทั้ง 2 ห้องเรียน การเลือกคู่ที่เป็นวิชาเอกเดียวกันหรือวิชาเอกที่ใกล้เคียงกันเช่นนี้ ก็เพราะว่าความสามารถของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน

2.3.3 กลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม ที่เลือกมานั้น จะถูกแบ่งเป็นกลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มควบคุมมีจำนวน 40 คน

2.4 ประชากรที่เลือกเพื่อทำการวิจัยนั้น เป็นนักศึกษาในสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม เพราะการทดลองมีเวลาจำกัดเพียง 4 เดือน หรือหนึ่งภาคเรียนเท่านั้น เพราะการเรียนวิชานี้แต่ละกลุ่มมีเวลาเรียนเพียงหนึ่งภาคเรียน เหตุที่เลือกสถาบันราชภัฏพิบูลสงครามเพราะผู้สอนสอนวิชานี้เป็นประจำในสถาบันแห่งนี้ และจะเป็นผู้สอน

ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเอง จึงมีโอกาที่จะควบคุมทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อให้การวิจัย บรรลุตามจุดประสงค์

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทำวิจัยระยะสั้น เพียง 3 เดือน ในหลักสูตรการศึกษา หลังปริญญาโทมุ่งสู่ความเป็นผู้นำทางการศึกษา คือระหว่างเดือนสิงหาคม - ตุลาคม 2542 และกำหนดให้เสร็จสิ้นการวิจัยทดลองภายในเดือนตุลาคม ซึ่งไม่สามารถจะ ทดลองสอนได้ครบ 10 บทเรียน จึงได้ทดลองเพียงบทเดียว เพื่อเป็นตัวอย่างที่จะทำการ ทดลองให้ครบ 10 บท ในโอกาสต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

“รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏ”

กรณีศึกษาในสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

รูปแบบ (Model) หมายถึง กรอบแนวความคิดและแนวการปฏิบัติที่กำหนด ขึ้นอย่างมีระบบซึ่งเป็นตัวแทนของจริงที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ต่าง ๆ มารวมเป็นองค์ประกอบเดียวและยึดเป็นแบบอย่างได้

รูปแบบการสอน (Teaching Model) หมายถึง กรอบความคิดและแนวปฏิบัติ หรือแบบแผนการสอน (Teaching Pattern) ที่แสดงกระบวนการจัดชั้นตอน และกิจกรรม การเรียนการสอนไว้อย่างมีระบบ และเป็นระบบ ทุกชั้นตอนมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง

การสอนอ่านภาษาอังกฤษ (Teaching English Reading) หมายถึง การ สอนให้เข้าใจความหมายของศัพท์ ความเข้าใจของประโยคเมื่อนำเอาศัพท์มาเชื่อมโยง กัน จากนั้นเมื่อนำเอาประโยคหลาย ๆ ประโยคมารวมกันเป็นอนุเฉทให้เป็นเรื่องเดียวกัน และให้เข้าใจการจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องพร้อมทั้งแบ่งแยกข้อเท็จจริงของเรื่องที่ อ่านโดยใช้พิจารณาญาณได้

ระดับปริญญาตรี (Undergraduate Level) คือระดับที่กำลังอยู่ในระหว่าง การศึกษาในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ หลักสูตรปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี และหลักสูตรปริญญาหลังอนุปริญญา 2 ปี

สถาบันราชภัฏ (Rajabhat Institute) หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเปิดสอนนักศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีนโยบายเพื่อพัฒนาการศึกษาแก่บุคลากรในท้องถิ่นให้มีโอกาสได้ศึกษาหาความรู้ให้สูงขึ้น มีจำนวน 36 แห่งทั่วประเทศ อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 6 แห่ง อีก 30 แห่ง อยู่ในต่างจังหวัด แต่การทำวิจัยนี้เน้นการศึกษาทดลองในสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก

สถาบันอุดมศึกษา (Higher Education Institute) คือ สถาบันที่จัดให้มีการเรียนการสอนในระดับหลังมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นระดับสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา เช่น วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น สถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยี วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาและขอขบข่ายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1. ได้รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา
2. ได้แนวทางการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีก
3. ทำให้เกิดการพัฒนาการสอนในวงการการสอนภาษาอังกฤษ
4. ช่วยให้อาจารย์ผู้สอนการอ่านภาษาอังกฤษมีทางเลือกใช้ตำราประกอบการสอนได้มากขึ้น

5. นักศึกษานอกโปรแกรมภาษาอังกฤษได้รับการเอาใจใส่ในการสอนให้เกิดทักษะการอ่านและมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น (ตามความนำในบทที่ 1)